

מסורת הש"ס

שאלה למד. טבולות דדמאי תמרי ד
בנושלי מרמא הייע דהנא קיי להו טבולות
טבולות סתמא: **בשכרזכופין שוים.** א
ב"פ הען קלז לפרטור את שמיין בב
שירא דמתניין את החציב עליו
משמע: **אבל בשאין ברכושין שוים**
ד"ר. אין ברכה אחת פוטורא ושוב
אין כאל ממוקא. ואש"ר דמנן (לש
דף טז) בירך על פירות האילן ב"פ
האלמה יא"ה ה"מ בחד מינא וטעה
ויביר עליה ב"פ האלמה אבל זמן
זוים וזכיר על האנון לא נפטר ד"ר:
פשיטא אב גרביסן עד מתיבי. חדא
שאין זו שיעת הגמ' מעיקרא קשיא
ליה פשיטא דלא איצטריך למימר
ונבדא דהיא דהוה מיל איצטריך למימר

הגהות הב"ח

עולם ה"א נטון פטור מן היות דהמא
 בדרך על פירות האילן ב"פ האדמה
 יא: ושאם נטון מטיק. כשצבילו המחיל
 האכילה וכל אכל זית אכל להביט
 חורפו של נטון דהוה ליה זית טפל

גליון הש"ס

נחלקו: ושי מניין בעלמא. כגון
זית ותפוח שברכותיהן שוות והאחד

מוסף רש"י

בְּרֹאשׁוֹתַי שׁוֹמֵם נָחַי מְלֻקָּם. וּמִפְּנֵי
 לֹה וְאִלֵּל: כְּמֵאָה פְּלִיגִי. הָא וְדִלֵּל לֹא
 מִפְּנֵי נִחְדָּה בְּרִכָּה: אֲמַר ר' רַבִּינָה
 בְּלִפְסֵדֵי פְּלִיגִי. וְהָא גִבְרִי אֲבָל
 בְּשִׁרְטוּמֵיהֶן שׁוֹמֵם מִנְּהָל עַד אֲחֵד
 מִזֶּה שִׁירָה דִּהֲשֵׁחַ בְּשִׁאֲרֵי שׁוֹמֵם
 מִפְּנֵי ר' יְהוּדָה עַד הַקְדָּמָה וְאֲמַר
 מִיָּן שְׂעָה עֲדֵי כִּבְשָׁא לְפִסּוּר ר' יִצְחָק
 בִּלְאֵי כִּ"ט: דְּאֲמַר ר' יִצְחָק בִּר'.
 אֲמַר קִסְדֵּין אֲהֻקְדָּמָה. וְר' יְהוּדָה
 אֵיךְ לֵיהֶּ דְּר' יִצְחָק הֵבֵל עַד שֶׁן
 יִכְבֵּשׂ דָּחַד לֹא מִיָּן וּרְבָנִי לֵיהֶּ דְּר'
 יִצְחָק מִתְּקוּם חֲבִיב דְּחִבֵּי עֲדֵי:
 וְלִפְנֵי דְּרִבִּי קוֹס. הָא דְּר' יִצְחָק
 דְּאֲמַר מְהֻקְדָּם שׁוֹמֵם בְּרִכָּה אֲמַר
 קִרָּא לִשְׁכַּח אִ"י כֹּה שֵׁיב בִּי פִירֹת
 הַחֲשׂוֹבִים הֲלֹלוּ וּמִנְּהָן כְּסִדֵּר
 שִׁיבוּתֵם וְפִלִּיגִי מִזֶּה דְּאֲמַר לֹא
 כֹּה הַכְּמוֹס לְאֹדֵרֵי שֶׁן חֲשׂוֹבֵת
 פִּירֹת נִעְשֵׂם שִׁלְחָה אֲלֵהּ בְּחִבָּה שֶׁל
 אִ"י שֵׁיב בִּי פִירֹת שְׁשִׁימֵי מוֹרֵה
 נִמְלִין בִּזְהַן וְיִזְהַן דְּחִיב הוּא לֹא הִקְפִּיד
 הַכְּמוֹס עַד שֶׁדֶּרֶן שִׁחֲרִי בּוֹ כּוּץ שׁוֹן:
 בִּיבִים מִתְּנֻעָה. חֲבִיב וְהֵבֵל אֵלֵּי הַבִּית
 יֵעֻמָּה עַד הָעֵרֶב (וְיִקְרָא ד') וְלֹא
 חֲבִיב כְּכֹחַ נִגְדִים הוּאֹכֵל בְּנִית
 יִכְבֵּשׂ אֶת בְּנָדִיו (סג) כְּשׂוֹבָה שִׁיעוֹר
 אֲכִילָה וְאִפְסִיגִי לֹא אֲבָל מִדְּרַמְתִּי
 בְּנִסְפִיָּה וְהַשְׁכּוֹב בְּנִית יִכְבֵּשׂ אֶת
 בְּנָדִיו. הֵבֵל נִתְּנָם בּוֹ וְעוֹשֵׂא אֵין
 בְּנָדִיו עַמּוֹ שֶׁלֹּא דִרְדֵּר מִלְּנֻשׁוֹ אֵין
 אֵלוֹ בְּנָדִיו וְעוֹמָאִים עַד שֶׁף כֵּהָן

אזי קורא והבא אל הימים וכשהוא
פרס. חלי כבר ששערו זו הממס'
משי. סעודות וחזיו מוזן סעודה אחר
משי. דרך סקנה עזרי נאלכת מהר
מסמא כסבל. הלכה למשה מסיו'
אכל חלניס חגיס ולולני כשיסור
ברביעין יין יומר ממה שיש ברביעין
דסמין אכל מדי דקלס לא הוה

הסס יתר מן הכסף (סוכה סט), תאנה, מה שיצרו נה, כבודות להוצאות שבת. שיש
על כליו וכשהוא מליץ ימים הוא משתמש בן רמזים, אבל כליו מוזן שעומד לימור סוכה
לא חיי שיהי שבת חור, להם סוכה ולזה סוכה. וכן

ביצד מברכין פרק שישי ברכות

ויקא ונובלות דמחני' אוקימנא
 דתמרה ובמחני' תנן (לעיל ד' מ):
 גון זיתים ותפוחים דמרווייהו
 רכה אחת: חביב עדיף. אחא

בשלמא למ"ד תמרי דיוקא היינו דהבא קרי לה נובלות סתמא והתם קרי לה תמרה אלא למ"ד בושלי כמרא ניתני אידי ואידי נובלות תמרה או אידי ואידי נובלות סתמא קשיא: הוי לפניו מינן הרבה כו': אמר עולא מחלוקת בשברכותיהן שוות דרבי יהודה סבר "מין שבעה עדיף ורבנן סברי מין חביב עדיף אבל בשאין ברכותיהן שוות ד"ה מברך על זה וחוזר ומברך על זה מיתיבי הוי לפניו צנן הוי מברך על הצנן ופוטרי את הויז הב"ע כשהצנן עיקר אי הכי אימא סיפא ר' יהודה אומר מברך על הויז שהויז ממין שבעה (א) לית ליה לר' יהודה לא רתנן (ב) כל ששאו עיקר ועמו טפלה מברך על העיקר ופוטרי את הטפלה וכי תימא ה"ג דלית ליה והתניא רבי יהודה אומר אם מחמת צנן בא הויז מברך על הצנן ופוטרי את הויז לעולם בצנן עיקר עסקינן וכי פליגי רבי יהודה ורבנן במילתא אחריתי פליגי וחסורי מחסרא והכי קתני הוי לפניו צנן הויז מברך על הצנן ופוטרי את הויז בד"א כשהצנן עיקר אבל אין הצנן עיקר ד"ה מברך על זה וחוזר ומברך על זה ושני מינן בעלמא שברכותיהן שוות מברך על איזה מהן שירצה רבי יהודה אומר מברך על הויז שהויז ממין שבעה פליגי בה רבי אמר ורבי יצחק נפחא חד אמר מחלוקת בשברכותיהן שוות דרבי יהודה סבר מין שבעה עדיף ורבנן סברי מין חביב עדיף אבל בשאין ברכותיהן שוות דברי הכל מברך על זה וחוזר ומברך על זה וחד אמר אף בשאין ברכותיהן שוות נמי מחלוקת בשלמא למאן דאמר בשברכותיהן שוות מחלוקת שפיר אלא למאן דאמר בשאין ברכותיהן שוות פליגי כמאי פליגי א"ר ירמיה להקדים דאמר רב יוסף ואיתימא רבי יצחק כל המוקדם בפסוק הוא מוקדם לברכה שנאמר יארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש ופליגא דרבי חנן דא"ר חנן כל הפסוק כולו לשיעורין נאמר חטה רתנן (ג) הנכנס לבית המנוגע וכליו על כתפיו וסנדליו וטבעותיו בידי הוא והן מטמאין מיד ה"ה לבוש כליו וסנדליו ברגליו וטבעותיו באצבעותיו הוא מטמא מיד והן מטוהרין (ד) עד שישהא בכדי אכילת פרס (ה) פת חטין ולא פת שעורין מיסב ואוכלן בלפתן שעורה רתנן (ו) עצם כשעורה מטמא כמגע ובמשא ואינו מטמא באהל (ז) גפן כדי רביעית יין לנויר תאנה כקרוגרת להוצאת שבת רמון כרתנן (ח) כל כלי בתים שיעורין

[illegible]

מזרז במל האוכלוס (שם), כל כלי בעלי בתים שיעורן, נקמיהן, כרמניהם, דעד שיעקב כ נקב כל שווא (שוכה א) דמקמחא כסמחא מן הו טיור לפי שזעו חס על כלו אס נשכר וזעה נמי למרזו כפרה המניה בשבת אעז חזי אלף המניה, דהוא חזי ליה לכל אחר כ

מז.

בבל בשאין ברכותיהן שוות. פירש"י כגון גנון חית ושונ אין כאן מחלוקת כיון שאין האחד פוטר את חבירו אפי' (א) ר' יהודה ויהא דאין עדויות בשבעת המינים אלא מנכר על אחה שיראה מחלה מחיב לו ואחר כך יצרך על השני וכן יש לפרש דרבי יהודה^ב מודה

שנאמר שיחיד מודה לרבים ואלו רבים מודים ליחיד והקסא רש"י וזכרן על הצנון ולפטר את היות דהא מן לעיל בירך על פירות האילן ב"פ האדמה יאל ומירך שאלמי התם שאלן שם אללח מן מינא וטעא וזכר ב"פ האדמה אלל וטעא בשכיר ב"פ האדמה על הצנון לא פטר את חברו שהוא ב"פ העץ אפי' בדריענד וז"ל הא אמר"י לעיל (דף קנ"ג) גבי עובדא דבר קפאלא דברכת בורא אפי' האדמה חשיבא טפי משהכל לפי שמבורכת טפי אי"כ גם ב"פ העץ חשיבא טפי מברכת ב"פ האדמה וז"ל ללא חשיב ב"פ העץ כל כך מב"פ האדמה כמו שחשוב ב"פ האדמה משהכל ומז"ש הכלכות גדולות בד"פ העץ תקדים לב"פ האדמה דמבורכת טפי היינו על המקפאל דלקמן דפליגי בשאלן ברסומיהן שוות וקר"ל כר' יהודה אלל להאי לישנא דלמחר"י ללא פליגי בשאלן ברסומיהן שוות שם מתוקים פסק הכלכות גדולות דמפרישונו לעיל: **מיתבי** היו צמניו צנון וזית מברך על הצנון וז"ל רש"י וז"ל אלל האדמה ב"פ

רבינו חננאל

אמר עולא מחלוקת
שבמיתותיהו שותף דר
יהודה בן מנן שבעה
עורין ודבן מברין מן חביב
עורין. שבמיתותיהו שותף
אין חרף מהם עורין, וכן
אין חרף על מיתותיהו
אין בדר על שבעה המיתות
זא, וקראמל לן תכנסים
רדחיהו חללה חכמים.
אבל בשאקן מיתותיהו
שותף בן מנן שותף
האילן ודבן חביב
מברין על דתתיהו ומברין
על דת, וזל אחיה שירה
קרימיהו, ומברין, ואמר
המר מן שבעה. אמר
במאי עסקין כשהשתא
שבעה, אבל אין חרף
עקיר חרף חביב, מברין על
השתא ואמרין על חרף
אפשרי מברכות עורין, וכן
אמרין מברין על חרף
ופשרין מברין חרף חביב
האומר על דתתיהו חרף
אין. דאין תלפסיהו כהנה
לן חרף חרף. אמר ר' יוחנן
לן חרף חרף חרף חרף
עורין אמר חרף חרף
הנכנס לתוך המנוח וזל
על זכר, שיהיהו בסבת
מסכה.